

Arrest

nr. 127 496 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 3 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied met een Oostenrijks reisdocument en legde diezelfde dag een aankomstverklaring af.

1.2. Verzoekster en haar Belgische partner legden op 10 april 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.3. Verzoekster diende op 17 juni 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 27 november 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 14 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.06.2013 werd ingediend door:

Naam: K.(...) K.(...)

Voorna(am)(en): K.(...)

Nationaliteit: Nog niet definitief bewezen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde bewijzen betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen voor de periode van februari 2012 tot mei 2013. Ter staving van de het feit dat hij actief werk zoekt werden een aantal vacatures afgeprint en voorgelegd. Echter, enkel op basis van deze prints kan nagegaan worden of er ook effectief werd gesolliciteerd. Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat de Belgische onderdaan actief werk zoekt.

Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond te voldoen aan de hierboven vernoemde voorwaarde.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens maakt verzoekster in haar middel gewag van een schending van artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Verzoekster stelt in haar middel als volgt:

“Verzoekster haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Reden van de beslissing:

(...)

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

a)Aangaande het inkomen van de partner van verzoekster

De bestreden beslissing stelt dat de partner van verzoekster geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt duidelijk in haar beslissing: " ... Wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De partner van verzoekster is niet alleen actief op zoek naar werk, hij is bovendien van mening dat hij hier de nodige documenten van heeft voorgelegd.

Ter staving hiervan legt verzoekster bij haar aanvraag verschillende documenten neer.

Het is kennelijk onredelijk van verwerende partij om te stellen dat enkel op basis van deze prints kan nagegaan worden dat er werd gesolliciteerd en dat dit onvoldoende zou zijn.

Elke print bevat immers een datum waarop de partner van verzoeker is gaan solliciteren en de eventuele reden waarom hij niet is aangenomen.

Het is onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden en zichzelf tegen te spreken.

Dat de werkloosheidsuitkering dan ook in overweging dient te worden genomen in de beoordeling van dit dossier.

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van de partner van verzoekster! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! Verzoekster heeft steeds het nodige gedaan om haar inkomen te verzekeren.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinlid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu hebben verzoekster en haar partner dit. Er dient immers rekening gehouden te worden met de werkloosheidsuitkering van de partner van verzoekster nu vaststaat dat hij actief op zoek is naar werk.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomeneisen, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is!!!!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoekster te weigeren.

b)Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe als bijlagen: een vacature voor een seizoenarbeider chrysantenpotten inpak (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 1), een vacature voor productie-medewerkers vleesindustrie (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 2), een vacature voor een productie-medewerker (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 3), een vacature voor aardbeienplukkers (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 4), een vacature voor inpakker fijn werk (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 5), een vacature voor een inpakker slicing (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 6), een vacature voor inpakker (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 7), een vacature voor medewerker kamerplantenkwekerij (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 8), een vacature voor bakkersgast (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 9), een vacature voor inpakker (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 10), een attest samenstelling van gezin op 14 augustus 2013 (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 11), een attest samenstelling van gezin op 24 januari 2014 (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 12), een e-mail van de stad Antwerpen van 24 januari 2014 met de vraag om informatie inzake een uittreksel gezinssamenstelling op naam van de partner van verzoekster (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 13) en een sollicitatieattest verstrekt door A.S. op naam van de partner van verzoekster van 18 juli 2013 (verzoekschrift, bijlage 2, stuk 14).

2.2. De Raad dient vooreerst op te merken dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de Burgerschapsrichtlijn. Het verblijfsrecht van verzoekster is weliswaar afhankelijk van dat van haar Belgische partner, die tevens Unieburger is, maar haar situatie valt buiten het toepassingsgebied van de richtlijn. Wanneer de betrokken burger van de Unie echter nooit zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en altijd heeft verbleven in een lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, valt deze burger niet onder het begrip "begunstigde" in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze op hem niet van toepassing is (HvJ, 5 mei 2011, nr. C-434/09, McCarthy t. Secretary of State for the Home Department, §39). De Burgerschapsrichtlijn vereist een grensoverschrijdend aspect om te kunnen worden toegepast hetgeen niet aanwezig is indien een verblijfsrecht wordt gevraagd in functie van een Belgisch onderdaan

die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer (RvS 2 mei 2013, nr. 223.367; RvS RvS 18 maart 2009, nr. 191.551).

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt artikel 52, § 4, vijfde lid van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het in casu toepasselijke artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De thans relevante bepalingen luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.]

(...)”

2.7. Om haar recht op verblijf van meer dan drie maanden in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap erkend te zien, dient verzoekster aan te tonen dat de Belgische onderdaan-partner over

stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Blijkens het administratief dossier legde verzoekster bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 17 juni 2013 volgende documenten neer: een Oostenrijkse vluchtelingen-paspoort, een verklaring van wettelijke samenwoning van 10 april 2012, een historiek werkloze op naam van haar partner van 12 maart 2013 tot 1 oktober 2012 en een historiek werkloze op naam van haar partner van 31 oktober 2012 tot 31 mei 2013, een vacature voor inpakker fijn werk, een vacature voor inpakker slicing, een vacature voor inpakker, een vacature voor medewerker kamerplantenkwekerij, een vacature voor bakkersgast, een vacature voor inpakker en een huurovereenkomst.

Verder werd verzoekster bij haar aanvraag verzocht om *“binnen de drie maanden, namelijk op 16/12/2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie”*, waarna verzoekster op 29 augustus 2013 een verklaring van lidmaatschap van de CM overmaakte.

2.8. In casu weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag omwille van het feit dat de Belgische partner van verzoekster niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk waardoor de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing wordt dus duidelijk aangegeven op grond van welke overwegingen de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit komt dat niet voldaan is aan de voorwaarde inzake stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische onderdaan waardoor het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat *“op geen enkele wijze”* blijkt *“hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd”*.

2.9. Onder punt *“a) Aangaande het inkomen van de partner van verzoekster”*, betoogt verzoekster in wezen dat er wel rekening diende te worden gehouden met de werkloosheidsuitkering van haar partner omdat afdoende zou zijn aangetoond dat hij actief op zoek is naar werk. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 17 juni 2013 een aantal outprints van vacatures heeft neergelegd met daarop telkens een handgeschreven commentaar. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert is het geenszins kennelijk onredelijk om op basis van deze outprints te concluderen dat op onvoldoende wijze is aangetoond dat de Belgische onderdaan actief werk zoekt. Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht opmerkt, kan enkel op basis van deze prints onmogelijk worden nagegaan of er ook effectief werd gesolliciteerd. De neergelegde documenten vormen dus hoogstens een bewijs van ‘passief’ werk zoeken, maar niet van actieve sollicitaties. Verzoekster toont in haar middel niet aan dat de handgeschreven commentaren op de vacatures garanderen dat er effectief werd gesolliciteerd. Bijgevolg kwam de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden tot zijn conclusie dat de werkloosheidsuitkering van verzoeksters partner niet in aanmerking kon worden genomen, waardoor deze laatste niet aan de voorwaarde inzake stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voldoet en het recht op verblijf van verzoekster terecht werd geweigerd.

2.10. Voor zover verzoekster met de bijkomende afgeprinte vacatures die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (verzoekschrift, bijlage 2, stukken 1-4) de actieve zoektocht naar werk van haar partner wenst te bewijzen, wijst de Raad erop dat deze stukken niet werden voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris waardoor deze geen invloed hebben op de pertinentie van de motieven van de bestreden beslissing. Ook de Raad kan hiermee geen rekening houden aangezien hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

2.11. Verzoekster beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris zichzelf tegenspreekt, maar de Raad ziet niet in op welke wijze dit het geval zou zijn. Verzoekster verduidelijkt dit ook geenszins. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening dient te houden met *“het geheel van elementen”*, zij steeds het nodige heeft gedaan *“om haar inkomen te verzekeren”* en dat *“Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, hadden zij tot een andere conclusie gekomen in het dossier.”*, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening is gehouden met alle door verzoekster voorgelegde stukken. Door een theoretisch overzicht te geven van de wettelijke voorwaarden in casu en rechtspraak aan te halen van de Raad van State en het Hof van Justitie, slaagt verzoekster er niet in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. De stelling van verzoekster dat nergens in de wet wordt bepaald dat *“het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur. Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon”* heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster van

mening is dat er geen concrete beoordeling van haar situatie zou hebben plaatsgevonden omdat er geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, stipt de Raad aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris had geconcludeerd dat de werkloosheidsuitkering van de Belgische partner van verzoekster niet in aanmerking kon worden genomen als *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat deze niet gepaard ging met een bewijs van actieve sollicitaties. Deze vaststelling impliceert de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan. Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, bestaat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse (cf. RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

2.12. Onder punt *“b) Aangaande het socio-economisch onderzoek”* voert verzoekster aan dat er in casu geen rekening werd gehouden met alle elementen uit haar dossier. Verzoekster haalt hierbij informatie aan van op de website van Kruispunt-Migratie-Integratie die stelt: *“Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”* Verzoekster meent vervolgens dat uit alle elementen duidelijk blijkt dat zij goed geïntegreerd is, maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris nalaat dit te onderzoeken. De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing in casu een weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft (bijlage 20) en geen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). De informatie van het Kruispunt-Migratie-Integratie heeft betrekking op artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet, dat handelt over de beëindiging van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en niet over de erkenning van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Er is dus geen enkele wetsbepaling die voorschrijft dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten overgaan tot een socio-economisch onderzoek en rekening zou moeten houden met de goede integratie van verzoekster in België alvorens een beslissing tot weigering van verblijf te nemen.

2.13. De theoretische beschouwingen van verzoekster over de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht zijn niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens maakt verzoekster gewag van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. In wat kan worden beschouwd als een derde middel onder de titel *“MIDDELEN TEGEN HET BEVEL”* uit verzoekster verdere kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelt daarbij het volgende:

“Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

De integratie van verzoekster, het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd heeft, het feit dat zij feitelijk samenwoont met haar partner, wegen wel degelijk zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake haar van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar haar land van herkomst bemoeilijken! Verzoekster vormt een gezin met haar partner die over verblijfsrecht in België beschikt!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kan hij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als zij geacht wordt terug naar haar land van herkomst te gaan??

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoekster van mening is dat zij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar partner!

Het is voor verzoekster en haar gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen.

Dit zou betekenen dat hij alles dient op te geven en achter te laten, alles wat hij hier opgebouwd heeft!

Van zodra zij kan, wil zij terug beginnen werken! Dat zij enorm gemotiveerd is en nu reeds zo veel mogelijk solliciteert.

Het is niet redelijk te verantwoorden om van mijnheer verwachten dat hij mee naar het buitenland zou verhuizen.

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Haar partner heeft verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden.

(...)

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de beslissing wordt vernietigd uiteraard het bevel eveneens dient vernietigd te worden

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.”

2.15. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hieronder gezamenlijk behandeld.

2.16. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.17. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.19. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar partner. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster samenwoont met haar Belgische partner met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Om die redenen kan het bestaan van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster worden aanvaard.

2.20. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets

uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.21. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om op voldoende en precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Met haar theoretische uitweiding over artikel 8 van het EVRM slaagt verzoekster er niet in een schending van dit artikel aannemelijk te maken. Het feit dat verzoekster geen gevaar zou vormen voor de samenleving en geen strafbare feiten heeft gepleegd, is een vanzelfsprekendheid waarmee zij geenszins aannemelijk maakt waarom er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting zou bestaan om haar gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen en haar bijgevolg geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen worden afgeleverd. Verzoekster stelt verder dat zij geïntegreerd is en houdt het bij de beweringen dat er *“wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar haar land van herkomst bemoelijken”*, zij gescheiden wordt van haar partner als zij naar haar land van herkomst dient terug te keren en dat het *“zeer moeilijk, quasi onmogelijk”* is om een gezinsleven te hebben met haar partner in haar land van herkomst aangezien deze dan alles dient achter te laten wat hij hier heeft opgebouwd. Met deze blote beweringen toont verzoekster geenszins concreet aan dat zij haar gezinsleven enkel op Belgisch grondgebied zou kunnen uitbouwen. De Raad merkt tevens op dat de scheiding van verzoekster van haar Belgische partner allermindst definitief hoeft te zijn omdat verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden wel erkend kan zien indien zij voldoet aan de voorwaarden die hiertoe door de vreemdelingenwet worden gesteld.

2.22. Verzoekster stelt verder dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de weigering tot verblijf, dat beide beslissingen *“een en ondeelbaar”* zijn en *“Dat indien de beslissing wordt vernietigd uiteraard het bevel eveneens dient vernietigd te worden.”* De Raad wijst er echter op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd. Artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit stipuleert: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”* De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *‘instrumentum’* worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *‘negotium’* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115.993 en 115.995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.23. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische grondslag uitdrukkelijk vermeldt, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)"

2.24. Verzoekster betwist geenszins dat zij langer op het grondgebied van het Rijk verblijft dan de termijn die is voorzien in artikel 6 van de vreemdelingenwet, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris zelfs de plicht had om aan verzoekster een bevel af te leveren. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing niet werd vernietigd en dat het middel gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond werd bevonden, zodat er geen reden bestaat om het bevel om het grondgebied te vernietigen.

2.25. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN